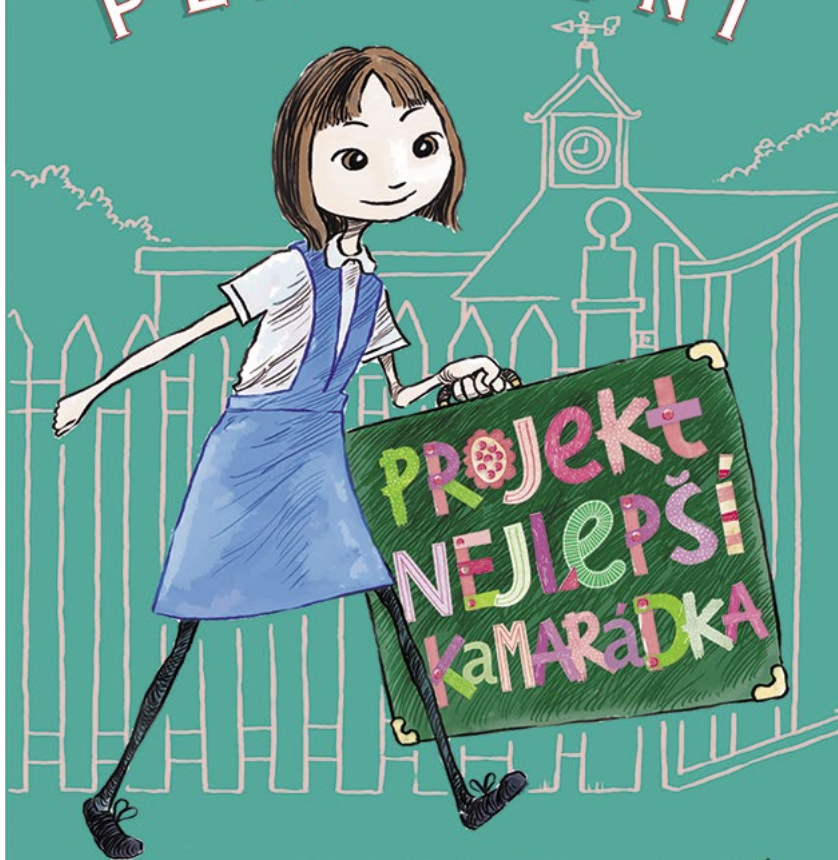

PENELOPE

PROSTĚ
PERFEKTNÍ

FRAGMENT

CHRISSIE PERRYOVÁ

Penelope prostě perfektní

Projekt nejlepší kamarádka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Chrissie Perryová
Penelope prostě perfektní – Projekt nejlepší kamarádka
e-kniha

Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

*Frankovi a Mavis Keigheryovým,
kteří jsou mi nehynoucí inspirací.*

PENELOPE

PROSTĚ
PERFEKTNÍ

Projekt
NEJLEPŠÍ
KAMARÁDKA

CHRISSIE PERRYOVÁ

FRAGMENT

KAPITOLA PRVNÍ

Penelope Kingstonová chtěla být dokonalá. A opravdu byla většinou milá, rozumná a klidná. Ale dokonalý není nikdo. Občas se Penelope rozčílila, bývala panovačná nebo otrávená. Jako kdyby (a to je vážně divné) v sobě měla Penelopy dvě. Nikdy dopředu nevěděla, která z nich bude mít kdy navrch.

Ale i když věděla, že není dokonalá, ze všech sil se snažila vynikat, v čem to jen šlo. Když v něčem vynikáte, jste přece téměř dokonalí.

Penelope seděla ve svém důkladně uklizeném pokoji na pečlivě ustlané posteli. Měla ráda, když bylo všechno jako ze škatulky. Když měla v pokoji nepořádek, zmocňovala se jí panika.

Své staré medvídky měla natočené všechny stejným směrem, protože potají doufala, že se rádi dívají z okna. Pera a tužky – jak jinak než ořezané – měla ve svém oblíbeném hrníčku, pěkně srovnané s hroty nahoru.

Knížky si nedávno seřadila podle velikosti, ale ještě před měsícem šly za sebou podle barvy – záleželo jen na tom, jakou měla Penelope zrovna náladu.

Jednou je dokonce seřadila od té nejoblíbenější po nejméně oblíbenou. Dalo to zabrat, ačkoli básničky *Když jsme byli velmi mladí* vyhrály na celé čáře a naopak *Robotický špion* byl jasně poslední.

Jinak byl u nich doma na její vkus moc velký chaos. Dobře se cítila jen ve svém pokoji.

Penelope vzala do ruky iPhone a pohládila ho. Měla svůj mobil hrozně ráda – víc, než se podle ní slušelo. Přejela prstem po displeji a zapnula foťák, ruku s mobilem natáhla, aby mohla zaostřit na svůj obličej, a ťukla na červené tlačítko nahrávání.

„Ahoj!“ vyrazila ze sebe. „Jmenuju se Penelope Kingstonová a tohle je můj pokoj!“

Pak mobil v ruce otočila a pustila se do natáčení pokoje. Natočila diplomy, které v bezchybných řadách visely na stěně, a na dva z nich obraz přiblížila. První bylo opravdu speciální ocenění „Bystroočko“. Penelope ho dostala za to, že si všimla, jak na hřišti jedna prvňáčka zakopla a upadla. Dozor na dvoře měl tehdy sice pan učitel Joseph, ale na

ošetřovnu ji vzala Penelope a obvázaná zranění jí kontrolovala ještě dlouho poté, co jí zdravotní sestra řekla, že už může jít (to už ale na diplom nikdo nenapsal). Druhou pochvalu dostala Penelope za dochvilnost – do školy nikdy nepřišla ani o minutu pozdě.

Každý pátek se ve škole konalo shromáždění, kde se udílely různé ceny. Penelope už získala třicet šest cen. Druhá nejlepší byla Alison Cromwellová, která jich ale měla jen dvacet jedna.

Na zeď pokoje se samozřejmě všechna významání nedostala: zbytek Penelope uložila do zvláštní krabičky k ostatním důležitým dokumentům, jako rodný list a tak podobně, a zamkla ji na klíč.

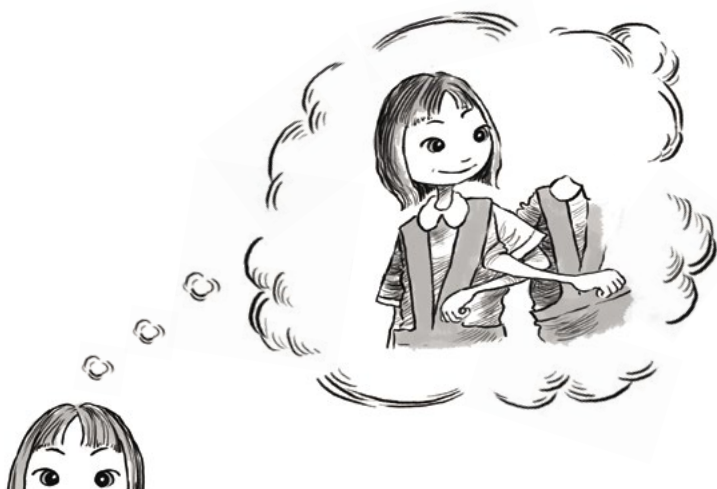
Penelope usoudila, že natočit svůj pokoj na video bude perfektní způsob, jak se představit své nové spolužačce. Paní učitelka Pikeová

totiž ve třídě oznámila, že k nim přibude nová dívka – a že se jmenuje Brittany O'Brienová. Penelope v tu ránu věděla, že se už brzy všechno změní. Že už brzy bude všechno perfektní.

Tak za prvé, Brittany O'Brienová je elegantní jméno. Zrovna jako Penelope Kingstonová. Člověk se jménem jako Brittany O'Brienová přece musí mířit až ke hvězdám.

A za druhé, už bylo vážně načase, aby si Penelope našla nejlepší kamarádku. Všichni spolužáci už svého nejlepšího přítele dávno měli.

Na exkurzích, při rozdělování referátů a prostě kdykoli měli ve třídě utvořit dvojice, nezbývalo Penelope než čekat, kdo na ni zbude. A ačkoli měla paní učitelku opravdu ráda, věděla, že být ve dvojici s učitelem z vás dělá páté kolo u vozu.

Penelope si představila, že je ve dvojici se svou nejlepší kamarádkou.

Zaostřila na poličku s knihami a dávala dobrý pozor, aby na videu bylo vidět, jak pěkně má knížky srovnané.

Další v pořadí byl stojan s vlastnoručně vyráběnými šperky. Penelope je prodávala ve stánku, který si pravidelně každý měsíc postavila před domem.

Moc se nezdržela u fotky, na které měla její nevlastní sestřička Sienna ve vlasech korunku – ten nejkrásnější a vůbec nejpropracovanější šperk, jaký kdy Penelope vyrobila.

Vzdát se té korunky nebylo vůbec lehké: tu a tam (ale opravdu jen zřídkakdy) Penelope píchlo u srdce, když si na ni vzpomněla. Od nevlastní mámy se ale dozvěděla, že Sienna tu korunku tak zbožňuje, že by ji chtěla nosit dokonce i do postýlky.

Píchání u srdce pak skoro přestalo. Korunka je pochopitelně moc špičatá, než aby s ní šlo spát v posteli. (Penelope to taky jednou zkusila. Celé ráno pak měla na čele vytlačenou rýhu.)

Potom zabrala řadu náušnic a v duchu si poznamenala, aby jeden pár dala Brittany (úplně zadarmo!), až se z nich stanou nejlepší kamarádky.

Penelope připadalo logické, že se narodila zrovna ve znamení dvojčat. Občas měla pocit, že má v sobě Penelopy dvě.

Přiblížila na obrázek Blíženců, tedy dvojčat.

Někdy si třeba myslela, že se zachová určitým způsobem – dejme tomu, že bude extra milá na bratra – ale pak to dopadlo úplně opačně a ona na něj najednou křičela, ať ji nechá na pokoji.

Až budou s Brittany O'Brienovou nejlepší kamarádky, budou se tomu moct společně podívat na zoubek.

V tu chvíli jí přišla zpráva a zvonění mobilu jí přetrhlo proud myšlenek. Rychle zakryla displej dlaní, aby neviděla, kdo to píše. Levým palcem vypnula nahrávání.

Sedla si na postel a telefon otočila, aby nemohla podvádět. Pak zavřela oči a zvažila všechny možnosti: od koho ta zpráva asi bude?

Že by od mámy? Je sice hned dole v obýváku, ale nebyla by to žádná novinka. Jenže tentokrát neměla Penelope v uších sluchátka, takže kdyby na ni zezdola volala, slyšela by ji.

Taky to mohl být Harry, Penelopin bratr. Už se stalo, že jí napsal, aby mu skočila koupit bonbony. Ne že by ho snad už někdy poslechla – přesně nulakrát – ale Harry se učil pomalu.

Vlastně to Harry asi ani být nemohl. Slyšela ho, jak na počítači hraje nějakou hru – a to

byla neděle večer a on nejspíš ještě neměl hotový úkol ani nehodil své špinavé oblečení do koše na prádlo. Když zrovna hrál World of Warcraft, mohli jste ho vyrušit leda v případě nejvyšší nouze. Kdyby mu do pokoje oknem vlétlo hejno opravdických draků, kteří by mu na ten jeho chlupatý krk začali chrlit oheň, to by ho od počítače snad dokázalo odtrhnout. Ale možná ani to ne.

Nebo že by ta zpráva byla od táty? Nejspíš ne – neděle měl přece vyhrazené pro rodinu.

Zbývaly už jen dvě osoby, které znaly její telefonní číslo. Ze spolužáků měla vlastní mobil už jen Alison Cromwellová (dvacet jedna ocenění, v závěsu za Penelope). Ale ta to asi taky nebyla. Penelope jí totiž sama už třikrát napsala: jednou, jestli by za ní nechtěla přijít do knihovny a porovnat si diplomy,

a dvakrát s návrhem, aby si šly k Alison hrát. Ale nikdy jí nepřišla žádná odpověď.

Určitě jí jen došel kredit.

Penelope otevřela oči, ale mobil nechala ležet displejem dolů. Ráda se koukala i na jeho zadní kryt.

Harry měl taky iPhone. Jenže on ho dostal jen proto, že šel na gympl. Penelope si ten svůj zasloužila.

Padesát dva procent ceny zaplatila z peněz, které si vydělala prodáváním šperků. Zbýlých čtyřicet osm procent zaplatil táta. Penelope mu posílala kopie svých vysvědčení a za každou jedničku dostávala dvacet dolarů. Kéž by bylo vysvědčení každý týden. To by pak byla v balíku.

Zvedla mobil z postele a přitiskla ho k sobě. Hádala, že to nejspíš bude zpráva od dědy George. Obrátila telefon. Hádala správně.

Ahoj holčičko, tvá Luna je zrovna ve Venuši, takže nastal čas na nový projekt. Možná bude chvilku trvat, než přinese ovoce, ale nakonec by to mělo dobře dopadnout. Hlavu vzhůru, nakonec se vše vyjeví.

Pusu, děda

Penelope se usmála. Dědovy zprávy bývaly dlouhé a občas trochu složité, ale zrovna takhle se vážně trefila.

Už se nemohla dočkat školy, až se konečně pustí do svého zbrusu nového projektu.

Do projektu Nejlepší kamarádka.

KAPITOLA DRUHÁ

Penelope probudily uklidňující tóny harfy z budíku na jejím mobilu. Převlékla se do školní uniformy a pečlivě si ustlala, aby na posteli nezůstal ani jediný záhyb.

Zrovna když na polštář rovnala dva medvídky (vedle sebe, ale aby se úplně nedotýkali), začal Harrymu vedle v pokoji zvonit budík. Penelope se zhluboka nadechla a snažila se zvuk motorky vytěsnit. Dnešní den byl pro ni velice důležitý. Měla v plánu zůstat

milá, rozumná a klidná. Dnešek musí být perfektní.

V kuchyni byl bohužel hrozný nepořádek, všechno nádobí zůstalo od včerejší večere na lince. Penelope otevřela ledničku a přičichla ke krabici mléka. Nebylo cítit zas tak špatně, ale rozhodla se jít na jistotu a místo cereálií si dala tousty.

Zakázala si věnovat Harryho budíku, který se v pravidelných intervalech pořád ozýval, sebemenší pozornost. Ignorovat ten zvuk – z takové dálky spíš než motorku připomínal komára – nebylo vůbec jednoduché. Ale Penelope toho měla dnes ráno skutečně hodně na práci: musela se připravit na setkání s Brittany O'Brienovou.

Jestli chce Harry budík pořád zamačkávat, je to jeho věc.

Zatímco Penelope čekala, až se jí opeče toust,

poslala tátovi svůj rozvrh na tenhle týden. Od toho minulého se moc nezměnil, až na to, že místo výtvarky měli mít ve středu hudební výchovu. Ale Penelope byla ráda, když táta znal její program do detailů. Mohl si ji pak vždycky představit ve správný čas na správném místě.

Penelope si sedla na barovou stoličku u linky a pustila se do toustu. V nerezových dveřích ledničky spatřila svůj odraz. Zkusmo si představila, že se vidí poprvé v životě. Jako kdyby byla Brittany O'Brienová.

Posadila se hezky zpříma, aby vypadala vyšší. I když děda říkával, že co je malé, to je hezké, Penelope by už moc ráda pořádně vyrostla. Sedět s narovnanými zády rozhodně pomáhalo.

Dívka v odraze měla upravené tmavě hnědé vlasy na mikádo. Její nos vypadal z profilu trošku špičatě, ale zepředu se Penelope zdál docela pěkný.

Penelope si v duchu poznamenala, aby se k Brittany O'Brienové stavěla čelem.

Po snídani si zabalila svačinu do školy. Vzala si celozrnný rohlík se sýrem, jablko a jogurt. Těšilo ji, že (alespoň tentokrát) jí máma koupila všechno, co si připsala na nákupní seznam.

Penelope zacvakávala víko krabičky na svačinu a přemýšlela, jak je Brittany asi vysoká a jaké má vlasy a nos. Mít vysokou kamarádku by mohlo být fajn. Ale mít stejně velkou kamarádku by vlastně taky bylo prima.

Potom se jí do myšlenek prodral další tlumený zvuk motorky/komára a představa se rozplynula. Penelope se podívala na mobil, kolik je hodin. I když byl Harry někdy pěkně otravný, nesnesla pomyslení na to, že by zase přišel pozdě do školy. Před pár týdny zůstal kvůli pozdnímu příchodu po škole a propásl důležitý fotbalový zápas. Moc ho to mrzelo.

Penelope si představila, jak by mohla její nová kamarádka vypadat.

Už to nemohla vydržet ani vteřinu. Vydrápala se po schodech nahoru. Zacpala si nos, aby ji nepovalil puch smradlavých ponožek a otevřela dveře do Harryho pokoje. Nevšímal si Harryho bručení, stáhla z něj peřinu

a odnesla ji ke dveřím. Aby se mohl zase přikrýt, musel z postele napřed vylézt.

Poté Penelope vešla do máminy ložnice.

„Dobré ráno, broučku,“ pozdravila ji máma.

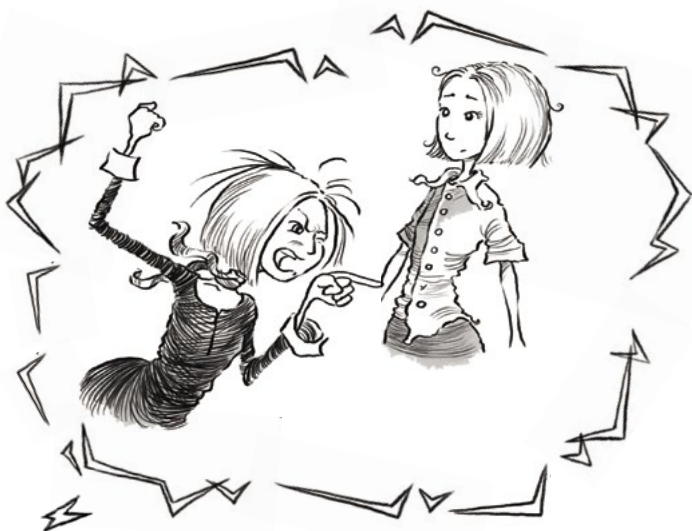
Seděla na kraji pomačkané, neustlané postele a nazouvala si boty. Ve vlasech měla nepěkný šmodrchanec. Pod hromadou věcí na nočním stolku našla Penelope kartáč a ukázala jím na tu motanici.

„Díky, zlato,“ řekla máma. Kartáčem si vlasy třikrát pročísla, ačkoli Penelope byla přesvědčená, že by to musela udělat aspoň sedmkrát nebo osmkrát, aby se ten uzlík pořádně rozmotal.

Když si máma stoupla, Penelope si všimla, že jí na košili (docela pěkné, v barvě lila) chybí druhý knoflík odspoda.

Penelope se musela šíleně snažit, aby na něj neupozornila. Bojovala s tím přesně třicet dva

vteřin. Během prvních sedmnácti si připomínala, že musí už za chvíli vyrazit do školy. V poledne vypomáhala ve stánku s klobáskami, kde se vybíralo na charitu, a s Brittany mohla trávit čas až pak. Chtěla tedy udělat všechno proto, aby byla první, koho Brittany O'Brienová dnes potká.

Penelope si představila, jak mámě šéfová vysvětluje, že chybějící knoflík je zcela neprofesionální.

Pak ji ale napadlo, že bude mít máma kvůli chybějícímu knoflíku průšvih v práci.

S tou myšlenkou pak bojovala patnáct sekund, než se rozhodla, že musí mámu varovat.

„Mami,“ řekla a prstem ukázala na prázdné místo po knoflíku, „takhle do práce rozhodně jít nemůžeš.“

Máma se ale jen usmála a košili si zastrčila do sukně.

„A je to!“ a pohybem rukou naznačila, že je po problému. Jenže po problému ani zdaleka nebylo.

Pořád šlo poznat, že na košili jeden knoflík chybí. Těsně nad lemem sukně se košile zřetelně rozdělovala. A navíc se mohla kdykoli přes den vyhrnout a pak by ten chybějící knoflík viděli všichni.

Penelope zvážila, zda to mámě říct. Ale ta

už si malovala pusu a broukala si nějakou melodii, jako by se nechumelilo.

Chvilku ji pozorovala. Občas ji napadlo, jestli náhodou nepatří k nějakému jinému živočišnému druhu než máma a Harry. Jen tak něco je nerozhodilo. V tomhle Penelope nerozuměli, ani trošičku. A navíc měli oba spoustu kamarádů.

Z toho pomyšlení byla ještě nervóznější. Zamyslela se, jestli by stihla zaběhnout do pokoje a projet si nějakou ze svých přísně tajných technik na uklidnění. Nejlépe většinou zabíralo znovu si přečíst *Když jsme byli velmi mladí*. Z té knížky jí dřív četl táta, ještě než se odstěhoval a založil si novou rodinu. A ačkoli už Penelope nebyla malá, básničky se jí pořád líbily a dokázaly ji rozesmát.

Další bezvadnou technikou bylo kreslit obrázky nebo všemožné vzory. (Některé

z jejích drahocenných akvarelových pastel-
lek se neustálým používáním scvrkly na mrňá-
vé špačky. Penelope je v hrnku musela vypo-
dložit, aby vypadaly stejně velké jako ostatní
tužky.)

Vytáhla mobil a podívala se na hodiny.
Na žádné uklidňování už nebyl čas. Kdyby
Brittany O'Brienová potkala dřív než Pene-
lope třeba Elízu nebo Alison, mohlo by ji to
poplést a nakonec by si nevybrala tu správnou
nejlepší kamarádku.

Na to nemohla Penelope ani pomyslet.

„Musím už jít,“ řekla mámě.

„Jasně. A kvůli mně a té košili si nedělej
starosti, broučku,“ odvětila máma. „Nějak to
obě zvládneme, slibuju.“

Penelope pokrčila rameny – občas to jinak
nešlo. Dala mámě pusu na rozloučenou
a trpělivě přečkala objetí, které trvalo celých

pět vteřin (pětkrát jed-na-dva-cet). Pak rychle seběhla schody, popadla batoh a bleskovým krokem vyrazila do školy.

Školní dvůr zel prázdnotou – jen na basketbalovém hřišti bylo vidět osamělou postavičku.

„Penny! Penny! Pojd' sem!“

V jedné ruce držel Oskar Finley basketbalový míč. Z druhé si udělal něco jako megafon.

„Penny!“ zavolal ještě jednou.

Penelope přešla hřiště rázným krokem. Oskar Finley byl prostě všude. A vždycky dokázal přijít s něčím, čím jí lezl na nervy. Kdyby se tu teď objevila Brittany O'Brienová, mohla by si snad pomyslet, že se Penelope jmenuje Penny! Už několikrát Oskara žádala, aby jí říkal celým jménem, ale asi mu to bude muset

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.